

Arrest

nr. 227 084 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. TYTGAT
Gulden Vlieslaan 68/10
1060 SINT-GILLIS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M. S. (...), beschikt over de Afghaanse nationaliteit. U bent afkomstig van de stad Kabul en heeft er heel uw leven doorgebracht. U ging twaalf jaar naar school, bent Tadzjiek en soennitisch moslima.

Aanvankelijk werkten uw beide broers als taxichauffeur, maar drie jaar geleden ging uw oudste broer Na. (...) werken voor H. S. (...). Deze laatste was een machtig commandant bij de overheid. Sinds ongeveer een jaar werkt ook uw jongste broer voor hem.

In november 2017 begon u een cursus Engels te volgen. Daar leerde u N. (...) kennen, met wie u een relatie begon. U bracht uw moeder op de hoogte van uw relatie.

Tijdens een uitstap naar Parwan met uw broers ontmoetten jullie H. S. (...). Hij wou met u trouwen en wilde uw familie veel geld geven als bruidsschat. Nog geen maand nadat hij u had gezien, kwam hij langs bij u thuis om een aanzoek te doen. U zelf wou echter met N. (...) trouwen. Totdat u daarover zekerheid had, bleef u het aanzoek van H. S. (...) weigeren. Twee dagen voor uw verloving kregen uw broers ruchtbaarheid van uw relatie met N. (...) via uw moeder. Als reactie hierop werd u binnenshuis gehouden. Uw broers namen uw telefoon af en sloten u op. Ze dreigden ermee u te doden of in de waterput te gooien indien u zich nog buitenshuis zou wagen. Op een dag mishandelden uw broers u en diezelfde avond nog belden ze H. S. (...) op om hun akkoord te geven met de verloving. Twee dagen later, half juni 2018, was uw verloving met H. S. (...) een feit. Iets later merkte u dat u zwanger was. U heeft N. (...) gecontacteerd en u bracht hem ook op de hoogte. Hij was van mening dat jullie snel met elkaar dienden te trouwen omwille van uw zwangerschap. U sprak af met N. (...) om te vertrekken. U en N. (...) brachten nog een nacht door in een ander huis alvorens te vertrekken naar de luchthaven. U verliet uw land eind juli 2018 samen met N. (...), maar op 5 oktober 2018 verloor u hem uit het oog. Sindsdien heeft u niets meer van hem vernomen. Na aankomst in België vroeg u op 16 oktober 2018 om internationale bescherming. Na aankomst in België beviel u op 23 november 2018 van een dochter en u noemde haar T. H. (...).

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara neer.

Bij terugkeer naar uw land vreest u uw broers en commandant H. S. (...).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Uit het medisch document in verband met uw zwangerschap bleek immers dat u op het moment dat uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gepland werd (26/11/2018) zwanger was. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het commissariaat-generaal, en werd het geplande gehoor geannuleerd en een nieuw persoonlijk onderhoud gepland na uw bevalling, op 07/01/2019.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In casu is het vooreerst van belang om in te gaan op uw verklaringen omtrent uw gezin en uw broers in Afghanistan. U stelt dat uw broers erg conservatief, streng en gevaarlijk waren (CGVS, p. 23, 24). Het was in deze familiale context dat het u werd verboden een partner te kiezen en u gedwongen werd te huwen met een commandant. Dat u werkelijk deel uitmaakte van een streng en conservatief gezin dient evenwel betwijfeld te worden. Zo is het opvallend dat het u toegelaten was om te beschikken over een gsm (CGVS, p. 19). Het feit dat u vrij beschikte over een gsm is reeds een belangrijke indicatie dat uw broers niet zo conservatief waren als u wil laten uitschijnen. Verder stelt u dat u in november 2017 een cursus Engels begon te volgen, gedurende drie maanden (CGVS, p. 9, 23). U was toen circa 28 jaar oud. Dat u deze cursus kon volgen, klemt eveneens met de door u geschetste strikt conservatieve familiale context. Gevraagd hoeveel deze cursus kostte, geeft u het bedrag aan van 500 afghani (circa 6 dollar) per maand (CGVS, p. 22). U vroeg dit geld aan uw moeder, die het op haar beurt haalde bij uw broers (CGVS, p. 22). Logischerwijs diende uw moeder dus te verantwoorden aan uw broers waarvoor ze dit geld nodig had. Het is dan ook weinig geloofwaardig dat uw broers pas poolshoogte zouden gekregen hebben van het feit dat u die cursus volgde toen u dit zelf prijs gaf op het moment dat u het huis verliet en ze u vroegen waar u heen ging (CGVS, p. 23). Dat u deze cursus drie maanden zou hebben kunnen volgen zonder medeweten van uw broers, is dan ook niet geloofwaardig aangezien zij redelijkerwijs van alle zaken binnen het gezin op de hoogte waren, temeer zij na de dood van uw vader als gezinshoofd optraden.

Verder vertrok uw zus in 2007 naar het Verenigd Koninkrijk omdat ze getrouwd was. Gevraagd wat uw familieleden van dit vertrek vonden op dat moment zegt u dat zij dit niet bijzonder vonden (CGVS, p. 13). Dat uw zus helemaal alleen naar Europa kon reizen, is eens te meer een indicatie waaruit blijkt dat de behoudsgezindheid van uw broers ernstig gerelativeerd dient te worden.

Verder zijn ook uw verklaringen over H. S. (...), de man met wie u via uw broers verloofd zou zijn, weinig geloofwaardig. Eerst en vooral is het opmerkelijk dat uw kennis over H. S. (...) bijzonder beperkt is. Gevraagd om zoveel mogelijk te vertellen over deze persoon zegt u dat hij een commandant was, banden had met de overheid en een oude man was met een vrouw en acht kinderen (CGVS, p. 15). Gevraagd welke dingen u nog meer weet over hem, zegt u dat u over geen andere informatie beschikt

(CGVS, p. 15). Dat u niet meer kan vertellen over de persoon met wie u gedwongen verloofd werd, is opmerkelijk aangezien deze persoon een belangrijke rol speelde in de redenen waarvoor u uw land zou hebben moeten verlaten. Gevraagd waar hij woonde, zegt u dat hij in Parwan woonde (CGVS, p. 14). Waar hij dan precies woonde in Parwan weet u dan weer niet; zelfs het district kan u niet noemen (CGVS, p. 14). Wat hij precies deed als commandant kan u al evenmin uitleggen (CGVS, p. 15). U kan zelfs niet zeggen of hij al dan niet bij een bepaald ministerie werkt (CGVS, p. 18). Ook hoelang hij reeds commandant was, kan u niet vermelden en evenmin weet u of hij ooit een ander werk heeft gehad (CGVS, p. 25). Gevraagd waarom u zegt dat hij machtig was binnen de overheid stelt u louter dat u dit zegt omdat hij commandant was en gewapend was (CGVS, p. 15). Dit alles is bijzonder vaag en algemeen. Of hij al dan niet ooit problemen veroorzaakte voor mensen uit Parwan weet u al evenmin (CGVS, p. 15). Het CGVS acht het erg bevreemdend dat u hem omschrijft als machtig, terwijl u geenszins een voorbeeld kan geven van een situatie waarin hij zijn macht daadwerkelijk uitoefende. Dat u werkelijk met deze persoon te maken heeft gehad en aan hem werd uitgehuwelijkt, dient dan ook erg te worden betwijfeld.

Ook over andere aspecten van deze man zijn uw verklaringen weinig aannemelijk. Zo is de naam van de huidige vrouw van H. S. (...) u onbekend en het aantal zonen dat hij heeft weet u evenmin (CGVS, p. 14). Ook tot welke stam onder de Pashtoun hij behoort (CGVS, p. 14), is u onbekend. Gezien het belang van de stammencultuur in Afghanistan, is ook dit gegeven opmerkelijk.

Halverwege juni werd u verloofd en eind juli vertrok u pas uit uw land (CGVS, p. 28). Tot een dag voor uw vertrek woonde u nog bij uw familie, zo stelt u. Dat u in deze tijdspanne van meer dan een maand via uw familieleden geen verdere informatie opving over uw toekomstige man, al was het maar om u te overtuigen met hem te huwen of om u schrik aan te jagen zodat u dit huwelijk zeker niet zou weigeren, mag erg verbazen. Dat u niet beschikt over essentiële informatie over H. S. (...) stelt dan ook verdere vragen bij uw geloofwaardigheid.

Dat uw beide broers voor hem zouden hebben gewerkt maar u ook over hun activiteiten geen details kan geven, is een ander gegeven dat vreemd aandoet en verdere twijfels oproept bij uw geloofwaardigheid. Immers, uw oudste broer zou al drie jaar voor hem gewerkt hebben (CGVS, p. 18). Tweemaal gevraagd naar wat uw oudste broer zoal doet voor H. S. (...) zegt u enkel vaagweg dat hij bij H. S. (...) werkte (CGVS, p. 18). Gevraagd of hij voor een bepaald ministerie werkt, kan u dit evenmin toelichten (CGVS, p. 18) en evenzeer bent u onwetend over waar zijn kantoor precies gevestigd is in Parwan (CGVS, p. 18). Verder kan u ook over de werkzaamheden van uw jongste broer zelfs geen begin van informatie verschaffen (CGVS, p. 18). Ze zouden enkel gezegd hebben over hun werk dat dit zich situeert in Parwan en dat ze werkten voor H. S. (...) (CGVS, p. 19). Gevraagd of uw broers nog andere zaken vertelden over hun werk, antwoordt u ontkennend (CGVS, p. 19). Dat u zelfs geen begin van informatie kan verschaffen over de werkzaamheden van uw broers, terwijl uw oudste broer daar naar eigen zeggen reeds jarenlang werkte, plaatst eens te meer vragen bij uw geloofwaardigheid.

Voorts is het erg bevreemdend dat u er plots toch in slaagde te kunnen ontsnappen uit uw ouderlijke woning. U stelt namelijk dat uw broers u uw gsm afhandig maakten en mishandelden nadat ze uw relatie met N. (...) hadden ontdekt (CGVS, p. 24). Ze waren razend omwille van uw buitenechtelijke relatie (CGVS, p. 26) en sloten u op in huis (vragenlijst DVZ punt 5). U bent op een bepaald moment toch uit het huis kunnen vluchten, zo stelt u, op het moment dat uw moeder sliep en uw broers niet thuis waren (CGVS, p. 27). Het CGVS acht het echter erg bevreemdend dat u eerst stelt dat uw broers u opsloten, maar dat u nadien kennelijk toch makkelijk het huis kon verlaten om ervandoor te gaan. Immers, indien uw broers danig streng en conservatief waren, zouden ze logischerwijs wel striktere maatregelen genomen hebben om ervoor te zorgen dat u het huis niet kon verlaten. Dat u er kennelijk zonder problemen in slaagde om op klaarlichte dag toch weg te geraken uit het huis is dan ook opmerkelijk.

Verder is het van belang in te gaan op uw verklaringen met betrekking tot de teloorgang van het contact met N. (...). U stelt dat u N. (...) in de periode voor uw ontsnapping kon bereiken via de gsm van uw schoonzus (CGVS, p. 26). U belde hem enkele keren op (CGVS, p. 27) en kende zijn telefoonnummer uit het hoofd (CGVS, p. 26). Op 5 oktober 2018 verloor u N. (...) evenwel uit het oog (CGVS, p. 16, 19). Gevraagd of u dan niets afgesproken had voorafgaand aan uw vertrek in verband met het houden van contact met elkaar, zegt u dat u besloten had samen te vluchten en vertelt u dat u zich niet kon voorstellen dat u elkaar ooit uit het oog zou verliezen (CGVS, p. 19). Allereerst is het opmerkelijk dat u totaal geen voorzorgen genomen had voor het scenario waarin u elkaar eventueel zou verliezen. Immers, het is algemeen bekend dat vluchten uit het land soms een risicovolle onderneming is én u was op dat moment hoogzwanger. Ten tweede is het bevreemdend dat N. (...) u toch liet instappen in een apart voertuig tijdens uw reis naar Europa (CGVS, p. 16), terwijl u voorafgaandelijk geenszins een manier had afgesproken om elkaar terug te vinden. Gevraagd verder wat u dan gedaan heeft om terug contact te proberen krijgen met N. (...) nadat u in België aankwam, zegt u dat u via een verpleegster een formulier van een website invulde zodat u N. (...) kon terugvinden (CGVS, p. 19). Gevraagd of u nog andere dingen ondernam om hem te zoeken, zegt u dat u dit niet deed aangezien u

hier alleen bent en niemand u kan helpen (CGVS, p. 19). Dit is bijzonder weinig geloofwaardig. Het is opmerkelijk dat u louter dit formulier invulde – hetgeen zelfs niet volledig gebeurde aangezien u vele gegevens niet kon invullen (CGVS, p. 20)- en verder niets ondernam. Uiteindelijk woont u op dit moment wel bij kennissen in huis (CGVS, p. 3), met name mensen die u misschien ook kunnen helpen, en bent u bevallen van een baby. Dat u in deze context geen verdere zaken ondernam om hem te kunnen informeren over de geboorte van jullie baby, doet eens te meer ernstige vragen rijzen bij uw geloofwaardigheid. Tenslotte kende u zijn telefoonnummer tijdens de laatste periode van uw verblijf in Afghanistan wel degelijk uit het hoofd. Dat u hem dan kennelijk niet meer heeft proberen te bellen met de gsm van de mensen bij wie u nu woont in Molenbeek of met eender welk gsm-toestel na uw aankomst in België, is bevreemdend. Overigens is het opvallend dat u, gevraagd of u nog contact heeft proberen te maken met de familie van N. (...), aangeeft dat u dit niet deed (CGVS, p. 27). Ook dit gegeven is zeer opvallend.

Dat u overigens zegt zelfs niet te weten in welke stad of in welk land u N. (...) uit het oog verloor (CGVS, p. 16, 20), is eveneens een bevreemdende vaststelling. Immers, u zag hem voor het laatst toen u uit de luchthaven kwam nadat u geland was (CGVS, p. 16). Het desbetreffende land van aankomst is ongetwijfeld herhaaldelijk en in verschillende talen genoemd op het moment dat het vliegtuig landde. Aangezien Engels u niet geheel onbekend is, kan logischerwijs verwacht worden dat u zich minstens de naam van het land nog zou herinneren.

Het lijkt er dan ook sterk op dat u over de hoedanigheid van de vader van uw kind en over het contact dat u al dan niet nog met hem heeft geen waarachtige verklaringen wenst af te leggen.

In dit verband is het overigens veelzeggend dat u een aantal belangrijke zaken over N. (...) niet blijkt te weten. Aangezien u samen met hem Engelse les zou hebben gevolgd gedurende drie maanden (CGVS, p. 9, 18) én u zwanger zou zijn geraakt van hem, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u toch enige notie heeft van zijn persoonlijke achtergrond. Daarentegen dient vastgesteld dat u zelfs niet op de hoogte bent van de namen van zijn ouders (CGVS, p. 17) en u totaal geen idee heeft over zijn geboorteplaats en – datum (vragenlijst DVZ, punt 15).

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

Rekening houdend met het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw gezinssituatie, aan de problemen betreffende een gedwongen huwelijk, aan de weerstand van uw familie tegen uw relatie noch aan het feit dat u uw partner uit het oog zou zijn verloren, kan evenmin gesteld worden dat u in geval van terugkeer naar Kabul beschouwd kan worden als een kwetsbare alleenstaande vrouw zonder enig netwerk.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara bevestigt louter uw identiteit, dewelke door het CGVS echter niet onmiddellijk betwist wordt. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afgaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afgaanse asielzoeker.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt

dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren

zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul]. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel roept verzoekende partij de schending in van de artikelen 48 en 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen dan wel te verklaren. Zij beroept zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht.

In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het eerste middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanspraak. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De Raad wijst verzoekende partij er vooreerst op dat in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze wordt gemotiveerd waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden asielaanspraak, in het bijzonder aan haar verklaringen over haar gezinssituatie, aan de problemen betreffende een gedwongen huwelijk, aan de weerstand van haar familie tegen haar relatie en aan het feit dat zij haar partner uit het oog zou zijn verloren. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat (i) verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij werkelijk deel uitmaakte van een streng en conservatief gezin; (ii) haar verklaringen over H. S., de man met wie zij via haar broers verloofd zou zijn, niet geloofwaardig zijn nu (a) haar kennis over deze man bijzonder beperkt is, (b) het niet aannemelijk is dat zij tussen haar verlovingshalverwege juni en haar vertrek uit haar land eind juli via haar familieleden geen verdere informatie opving over haar toekomstige man, en (c) zij ook over de werkzaamheden van haar broers, die beiden voor H. S. zouden hebben gewerkt, geen details kan geven; (iii) het bevreemdend is dat verzoekende partij eerst stelt dat haar broers haar opsloten, maar dat verzoekende partij nadien kennelijk toch makkelijk het huis kon verlaten om ervandoor te gaan;

(iv) wat betreft de beweerde teloorgang van het contact met haar partner N., (a) verzoekende partij niet eens weet in welke stad of in welk land zij N. uit het oog verloor, (b) het verder opmerkelijk is dat zij totaal geen voorzorgen genomen had voor het scenario waarin zij elkaar eventueel zouden verliezen, (c) het voorts bevreemdend is dat N. verzoekende partij liet instappen in een apart voertuig tijdens haar reis naar Europa, terwijl zij voorafgaandelijk geenszins een manier hadden afgesproken om elkaar terug te vinden en (d) het ten slotte geenszins plausibel is dat zij in haar situatie geen ernstige pogingen heeft ondernomen om contact te maken met N. of zijn familie; en (v) verzoekende partij een aantal belangrijke zaken over N. niet blijkt te weten.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij er met haar verweer in haar verzoekschrift geenszins in slaagt voormelde vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Verzoekende partij beperkt zich tot te stellen dat *“onvoldoende rekening gehouden werd met de hoedanigheid van ongehuwde moeder en de gevaren die ze in die hoedanigheid zou oplopen in de onverdraagzame maatschappij waarvan ze afkomstig is”*; dat haar broer haar wel degelijk wou uithuwelijken aan H. S. en dat het in de Afghaanse cultuur ondenkbaar is om te informeren naar de naam van de echtgenote van een machtig Afghaanse man; dat haar vlucht uit de woning vergemakkelijkt werd door het feit dat haar moeder, die op dat moment het toezicht hield en een sleutel onder haar kussen bewaarde, sliep; dat, wat betreft het feit dat N. haar liet instappen in een apart voertuig tijdens haar reis naar Europa, terwijl zij voorafgaandelijk geenszins een manier hadden afgesproken om elkaar terug te vinden, verwerende partij geen rekening houdt met de Afghaanse cultuur waar het niet verwonderlijk is dat mannen en vrouwen apart worden vervoerd; en dat zij wel degelijk wanhopig tracht de vader van hun kind terug te vinden. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij in haar verzoekschrift, in een poging voormelde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.4. De Raad onderstreept nog dat, zoals ook in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, aangezien geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen over haar gezinssituatie, aan de problemen betreffende een gedwongen huwelijk, aan de weerstand van haar familie tegen haar relatie noch aan het feit dat zij haar partner uit het oog zou zijn verloren, evenmin gesteld kan worden dat verzoekende partij in geval van terugkeer naar Kabul beschouwd kan worden als een kwetsbare alleenstaande vrouw zonder enig netwerk.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat zij en haar dochter bij een terugkeer naar Kabul dreigen het slachtoffer te worden van een terroristische groep en een ernstig risico lopen op seksuele verminkingen, bemerkt de Raad dat verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* aantoont dat zij en/of haar dochter zulk risico lopen. Voor wat betreft de algemene veiligheidssituatie in de stad Kabul, verwijst de Raad naar de uiteenzetting in punt 2.2.9.

2.2.6. Verder is de Raad van oordeel dat verwerende partij omtrent de door verzoekende partij bijgebrachte *taskara* terecht het volgende motiveert: *“De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara bevestigt louter uw identiteit, dewelke door het CGVS echter niet onmiddellijk betwist wordt. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afghaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afghaanse asielzoeker.”*

2.2.7. Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt verzoekende partij nog verschillende stukken (bijlagen 3-11). De Raad is evenwel van oordeel dat deze stukken geen afbreuk doen aan het voorgaande. Wat betreft haar bijlage 26 (bijlage 3), het attest van immatriculatie (bijlage 4) en het attest voor het verkrijgen van een geboortepremie (bijlage 6), bemerkt de Raad dat deze documenten geen enkel verband houden met haar situatie in Afghanistan en louter betrekking hebben op haar situatie in België. De elementen die hieruit blijken – het indienen van een verzoek om internationale bescherming, het verkrijgen van een attest van immatriculatie, de geboorte van haar dochter in België en het feit dat zij recht heeft op een geboortepremie – worden in deze niet betwist.

Inzake bijgevoegde kopie van haar taskara (bijlage 5), duidt de Raad erop dat verzoekende partij haar originele taskara reeds bijbracht en dat dienaangaande hierboven reeds wordt gemotiveerd dat haar taskara louter haar identiteit bevestigt, dewelke niet onmiddellijk betwist wordt. Het louter opnieuw bijbrengen van (een kopie van) haar taskara volstaat allerminst om deze motivering in een ander daglicht te stellen.

Wat verder nog de afbeelding van H. S. betreft (bijlage 7), stelt de Raad vast dat het louter bijbrengen van een afbeelding van H. S., waarvan het bestaan op zich niet betwist wordt, op generlei wijze een bewijs vormt van haar bewering dat zij met deze man via haar broers en tegen haar zin verloofd zou zijn.

Inzake de bijgebrachte informatie over de taliban en de algemene situatie in Afghanistan (bijlagen 8-11), stelt de Raad vast dat deze informatie slechts betrekking heeft op de algemene situatie in Afghanistan en niet op de persoon van verzoekende partij. De Raad wijst erop dat de loutere verwijzing naar de algemene toestand in haar land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA)

en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul]. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen. Verzoekende partij beperkt zich ertoe erop te wijzen dat zij een alleenstaande moeder met een pasgeboren dochttertje is die niet kan rekenen op de bescherming van een gezin. De Raad onderstreept echter dat hierboven reeds werd opgemerkt dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door haar voorgehouden profiel van kwetsbare alleenstaande vrouw zonder enig netwerk. Zij toont dan ook niet *in concreto* aan dat zij, om redenen die te maken hebben met haar persoonlijke omstandigheden, een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT